

Mugurel NICULESCU Ionela Ioana NICULESCU Larisa RADA

FUNDAMENTELE JOCULUI DE VOLEI

Coordonatori colecție:

Prof.univ.dr. Taina Avramescu

Prof.univ.dr. Dorina Orțănescu

Comitetul științific:

Klara Branzaniuc, Universitatea de Medicină Târgu-Mureș, România

Mirkov Dragan, University of Belgrade, Faculty of Sport and Physical Education,
Serbia

Marian Dragomir, Universitatea din Craiova, Facultatea de Educație Fizică și
Sport, Craiova, România

Paula Drosescu, Universitatea Al.I.Cuza, Facultatea de Educație Fizică și Sport,
Iași, Romania

Luminița Georgescu, Universitatea din Pitești, Facultatea de Științe,
Kinetoterapie și Motricitate Specială

Anca Ionescu, Universitatea de Medicină și Farmacie Carol Davila, București,
România

Irene Kamberidou, National & Kapodistrian University of Athens, Greece

Ligia Rusu, Universitatea din Craiova, Facultatea de Educație Fizică și Sport,
Craiova, România

Misiunea noastră este să producem și să furnizăm publicații inovative, bazate pe informații recente, în toate ariile de interes ale motricității umane. Astfel, colecția Motricitate Umană își propune să pună la dispoziția publicului interesat o serie de titluri de carte privind activitățile motrice de performanță, studii privind rolul activității fizice în îmbunătățirea calității vieții, aplicarea exercițiului fizic în scop profilactic și terapeutic prin programe kinetice în diverse patologii, bazele anatomice, biomecanice și evaluarea funcțională a exercițiului fizic.

Colecția reunește o diversitate de publicații, incluzând cărți de interes general și publicații științifice de înaltă ținută – studii, prezentarea unor proiecte de cercetare, teze de doctorat, antologii, atlase, etc.

Membrii comitetului științific pot trimite propunerile de publicare și altor specialiști din domeniu.

Propunerile pentru publicare se vor adresa comitetului științific:

colectia_motricitate_umana@yahoo.com

Mugurel NICULESCU
Ionela Ioana NICULESCU
Larisa RADA

FUNDAMENTELE JOCULUI DE VOLEI

Editura UNIVERSITARIA
Craiova, 2014

Editura PROUNIVERSITARIA
București, 2014

Referenți științifici:

Prof.univ.dr. Gheorghe Simion

Prof.univ.dr. Alexandru Păcuraru

Copyright © 2014 Editura Universitaria

Copyright © 2014 Editura Pro Universitaria

Toate drepturile sunt rezervate Editurii Universitaria
și Editurii Pro Universitaria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICULESCU, MUGUREL

Fundamentele jocului de volei / Mugurel Niculescu, Ionela
Ioana Niculescu, Larisa Rada. - Craiova : Universitaria ; București :
Pro Universitaria, 2014

Bibliogr.

ISBN 978-606-14-0816-0

ISBN 978-606-26-0000-6

I. Niculescu, Ionela Ioana

II. Rada, Larisa

796.326

***Moto:** Experiența este cel mai dur profesor,
pentru că mai întâi îți dă testul și apoi îți spune
care este lecția. (Nicolae Iorga)*

Prefață

Jocul de volei, cu diferitele lui forme de desfășurare este unul din sporturile de echipă, în care se îmbină armonios numeroase calități și componente cerute astăzi tot mai pregnant de practică sportivă.

În ultimul deceniu, acest sport de echipă a cunoscut într-o dinamică permanentă, numeroase modificări atât în ceea ce privește tehnica și tactica jocului, metodologia instruirii, dar și aspectele de regulament, privind desfășurarea acestuia.

Astfel, au fost scoase în evidență numeroase descoperiri și creații ale substratului desfășurării jocului.

*În lucrarea “**Fundamentele jocului de volei**”, autorii încearcă și reușesc să prezinte și să dea o detaliere a elementelor componente ale instruirii într-o viziune unitară și integrativă, fără de care nu poate fi vorba în lumea sportivă de astăzi.*

Prin modul coerent și elevat în care sunt tratate cele mai importante elemente ale jocului de volei, lucrarea răspunde la numeroase întrebări puse de performanța sportivă, în acest sport de echipă, gândindu-ne că astăzi, performanța umană în general a apărut în tot mai multe colțuri ale lumii, încercându-se să se valorifice pe cât mai multe planuri, potențialul uman.

Pornind de la prezentarea istoricului jocului de volei, cu menționarea celor mai importante componente ale instruirii procesului de antrenament sportiv (pregătirea tehnică, pregătirea tactică, pregătirea fizică, evaluarea în jocul de volei), autorii dezvoltă o nouă ramură a jocului, voleiul pe plajă.

Este important de remarcat, de asemenea, faptul că lucrarea prezintă în premieră, o terminologie nouă și de actualitate privind denumirea mijloacelor folosite în instruirea jocului de volei, în mijloace tipice și atipice.

Acest aspect de noutate, este pus în fața specialiștilor, care trebuie să înțeleagă importanța cunoștințelor din punct de vedere al învățării motrice prin folosirea exercițiilor tipice și atipice.

Suntem convinși că această nouă abordare pe care lucrarea o ridică, va constitui pentru toți specialiștii un îndemn pentru o nouă atitudine privind instruirea viitoarelor generații de voleibaliști, spre creșterea performanțelor în antrenamentul sportiv, dar în special în competițiile de volei.

Meritul autorilor, este că lucrarea se adresează într-o egală măsură studenților din facultățile de educație fizică și sport, dar și specialiștilor de formare a viitoarelor generații de antrenori și profesori. Prin prezentarea elevată, sistemică, unitară și integrativă, autorii reușesc să pună în valoare din punct de vedere teoretic și metodologic, fundamentele de bază ale jocului de volei, concretizate în acțiuni individuale și colective desfășurate dinamic în geometria imprevizibilă a dreptunghiului miraculos al terenului, care ridică suspansul și spectacolul acestui frumos sport de echipă, în antrenament și competiții sportive.

Prof.univ.dr. Simion Gheorghe

CAPITOLUL I. APARIȚIA ȘI EVOLUȚIA JOCULUI DE VOLEI

I.1. Apariția jocului de volei

William G. Morgan

Jocul de volei și-a făcut apariția în jurul anului 1895, fiind propulsat de către profesorul **William G., Morgan** de la colegiul din Massachusetts (S.U.A.), având la baza un foarte vechi joc italian, așa-numitul „Faustball” german. Denumirea dată de Morgan acestui joc a fost de „*mintonette*”.

Morgan a împrumutat fileul de la tenis, l-a ridicat la înălțimea de 6 picioare și 6 inchi (1,98 cm), pe un teren de badminton. Folosind inițial o minge de tenis lovită cu palma, apoi cu camera unei vechi mingi de baschet, jocul se desfășura prin venirea la rând a jucătorilor, ca la baseball. Nu existau limite în ceea ce privește numărul jucătorilor și a atingerii mingilor.

După o perioadă, jocul a căpătat o formă ceva mai conturată, iar demonstrația făcută de două echipe, în anul 1896, a plăcut, jocul fiind propus spre difuzare. Denumirea de “volley-ball” o primește la propunerea lui Halsted A. T. (Directorul Colegiului), denumire venită de la “volley” (zbor) și „ball” (minge).

În ceea ce privește regulile, ele au fost asemănătoare jocului de tenis și erau mult diferite de cele de astăzi. Ele au fost puse în aplicare decâtre Ariens A. T., în anul 1897, și se refereau la dimensiunile terenului, a fileului, la minge, numărul de jucători, etc. Pe măsură ce jocul se dezvoltă, apăreau noi și noi reguli.

7 iunie 1896
primul meci de volley-ball

Organizația YMCA, prin filialele ei, este cea care ajută la răspândirea acestui joc în Canada, America de Sud, Asia și Europa.

Dacă, la început, numărul jucătorilor era nelimitat, el s-a tot schimbat de la 5 la 14 sau 9, ajungându-se apoi la 6.

Suprafața terenului era mai mare decât cea actuală, iar înălțimea plasei

Maryland 1911

mai redusă cu aproximativ 15 cm decât cea din zilele noastre.

În Europa, popularitatea lui crește rapid, în special în țările estice, unde climatul rece făcea sporturile de întrecere foarte atractive pentru ambele sexe.

Regula rotației este introdusă în anul 1912, în vigoare și astăzi, cu unele modificări. Rotația era obligatorie la început, numai la serviciu. După

Europa 1916

repunerea mingii în joc, jucătorii aveau dreptul să-și schimbe locurile în formație.

Acest fapt a determinat specializarea jucătorilor pe posturi: trăgători, ridicători, jucători de linia I, jucători de linia a II-a.

Din 1916, rotația a devenit obligatorie pentru toți jucătorii. Tot în același an, s-a stabilit numărul jucătorilor unei echipe la 6, număr care a rămas obligatoriu, atât în Europa, cât și în America. În Japonia, însă, jocul s-a practicat în 9 jucători, pe un teren cu o suprafață ale cărei laturi măsurau 11 și 21 de metri.

Din 1918, voleiul devine program în taberele militare ale mai multor țări și se editează primul manual (Athletic Handbook), destinat responsabililor cu activitățile sportive și recreaționale ale armatelor terestre și ale marinei americane.

Din anul 1920, jocul se desfășoară pe un teren de 30x90 feets (9x18 m). În anul 1929, are loc prima competiție internațională în Europa (Anglia), competiție la care participă Polonia, S.U.A. și Franța.

Marea popularitate a voleiului a determinat înființarea **F.I.V.B. (Federația Internațională de Volley-Ball)**, în anul 1947, în Franța, la Paris. Primul președinte al F.I.V.B. a fost Paul Libaud (Franța), activitatea prestigioasă a acestuia fiind continuată, cu aceleași multe succese, și de următorii președinți.

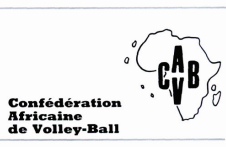

În anul 1948, are loc primul contact al F.I.V.B. cu Comitetul Olimpic Internațional, pentru includerea jocului de volei în programul olimpic. Pe plan internațional, F.I.V.B. a desfășurat permanent o activitate laborioasă, stabilind, încă de la început, regulile jocului de volei, criteriile de calificare și de participare ale echipelor la marile concursuri internaționale, introducând voleiul în anul 1957, cu prilejul celei de-a 53 – a sesiune a CIO, la turneul demonstrativ care a avut loc la Sofia în programul Olimpiadei.

Congresul din 1953 din România a adus îmbunătățiri substanțiale regulilor și s-a dat un mare avantaj atacului, ceea ce a condus la creșterea spectaculozității și a fanteziei. Acest lucru a condus la modificări în timp ale unor reguli care să întărească apărarea.

O retrospectivă în evoluția calitativă a jocului confirmă că, până la Olimpiada din 1972 (München), plutonul fruntaș era dominat de echipele masculine și feminine din Europa. După 1972, au pătruns, în prima parte a clasamentului mondial, echipele reprezentative din celelalte continente, reprezentate mai ales de către echipele feminine din Japonia, SUA, Coreea, Peru, Cuba, Brazilia etc.

După Campionatul Mondial din 1974 (Mexic), numărul federațiilor naționale a început să crească și, de la 120 care erau acum 20 de ani, astăzi sunt afiliate la F.I.V.B., peste 200 de federații naționale.

Datorită acestei situații, F.I.V.B., prin organismele ei, Congresul și Consiliul de Administrație, a apreciat că este necesară înființarea mai multor Confederații zonale de volei, hotărând, astfel, următoarele cinci Confederații:

		
<p><i>Confederația Europeană</i></p>	<p><i>Confederația Nord-Centro- Americană și Caraibe</i></p>	<p><i>Confederația Africană și Malgașă</i></p>
		
<p><i>Confederația Asiatică</i></p>		<p><i>Confederația Sud-Americană</i></p>

Se menționează că, sub președenția Rubben Acosta H, F.I.V.B. și-a impulsionat activitatea pe toate continentele, inclusiv în Africa. De asemenea, s-au organizat, periodic, cursuri de arbitri internaționali, cursuri cu antrenori în diferite țări, unde voleiul era mai puțin dezvoltat, precum și oficializarea Campionatului Mondial de Beach-Volleyball (volei de plajă 2X2) masculin și feminin.

Date importante privind evoluția voleiului în lume:

- 1912 – introducerea rotației, care era obligatorie numai la serviciu;
- 1916 – rotația devine obligatorie pentru toți jucătorii;
- 1916 – numărul de 6 jucători al unei echipe (Europa și America);
- 1920 – dimensiunile terenului la 18/9 m;
- 1923 – stabilirea numărului maxim de 3 lovituri în fiecare teren;
- 1925 – câștigarea setului la două puncte diferență;
- 1946 – s-a înființat, la Praga, Federația Internațională de Basket și Volleyball (FIBV);